

Dvuměsíčník

WOO-GO-ZIN

Časopis z „Vocelovky“

19. číslo
listopad 2019

Česko - slovenská spolupráce

Strana 4

Strana 6

Den pro vás 2019

Strana 8

Nejdřív práce,
potom zábava

Strana 11

Jsmo výjimeční
rozhovor s Janem Juštou

Aktuální informace o dění ve škole i mimo ni se vždy dočtete na Facebooku. Zde jsou okamžitě a pravidelně umístovány všechny zprávy z různých akcí, jako jsou exkurze, školení, besedy, výlety a další školní i mimoškolní aktivity.

facebook

WEB:

Jsi žákem SOŠ a SOU Vocelova? Máš nápad na vylepšení čehokoli na škole? Nebo naopak si s něčím nevíš rady? Pak využij žákovské rady a prostřednictvím svých zástupců řeš tento problém nejen mezi žáky, ale také s vedením školy. Žákovská rada se schází každé dva měsíce a řeší právě Vaše náměty, připomínky a stížnosti.

Vaše názory a náměty ke školnímu časopisu, webu a sociálním sítím nám můžete posílat jen ze školních e-mailů na: redakce@sosasou-vocelova.cz

Obsah

Reporty z akcí	2
Jaké je to ve vodárně?	2
Naši nadějní obladači.....	2
Návštěva Lakomce.....	3
Poslední přání.....	3
Adaptační kurzy.....	4
Česko – slovenská spolupráce	4
Den pro vás 2019.....	6
Rafty mezi mosty	7
Nejdřív práce, potom zábava	8
Nejdřív práce, potom zábava	8
Stejně místo, jiní lidé	9
Report od Baťova kanálu.....	10
Ze života žáků	11
Jsme výjimeční – rozhovor s Janem Juštou	11
Není obrana jako obrana.....	13
Praktické postřehy teoretiků.....	15
Za kulturou	17
Divadelní představení Finský kůň.....	17
Obrazem	18

Milí čtenáři,

představujeme Vám poslední číslo letošního roku. Než jsme se nadáli, zmíněný rok se chýlí ke konci a s ním již čtvrtý ročník Woco-go-zinu. Po celý rok jsme se snažili zachytit nejzajímavější okamžiky v životě naší školy. Výjimkou není ani závěrečné číslo.

Co ve čtvrtém vydání najdete? Zavzpomínáme na slunečné a volnější dny, které některé třídy se svými učiteli strávily na školních výletech. Stále se s námi dělíte o své zájmy a koníčky, pojďme se tedy společně podívat do zákulisí různých sportů.

Co bylo možné zažít mimo školní lavice? Víte, kdo se profesionálně věnuje lednímu hokeji? Kteří z Vás skončili na bedně v celorepublikové řemeslné soutěži? Odpovědi na otázky a mnoho dalšího se dočtete na dalších stránkách.

Krásný advent Vám přeje
redakce časopisu Woco-go-zin

Jaké je to ve vodárně?

Odpověď na tuto otázku našli instalatéři z loňské 3. A.

Absolvovali totiž exkurzi na vodárně a čisticí stanici v Hradci králové. Měli jsme štěstí na nádherné počasí, které umož-

nilo krásné výhledy z věže vodojemu. Výklad o původu jí-mání, čištění a rozvodu vody byl velmi zajímavý a k závěrečným zkouškám se téma hodilo jako doplňující informace. Čistírna vod v Hradci je jednou z nejmodernějších v republice a i čísla, která nám průvodce uváděl v průběhu výkladu o průtocích a investicích, byla poměrně úžasná.

Naši nadějní obkladači

Žáci loňské 3. A Sviatoslav Motiuk a Tomáš Pfeifer, dnes již naši úspěšní absolventi, se v závěru své učební kariéry stali druhými nejlepšími obkladači v republice. Koncem minulého školního roku se zúčastnili celostátní soutěže Obkladačská naděje, kterou pořádal Cech obkladačů České republiky. Dvoučlenné týmy z deseti škol z celé republiky se sešly v prostorách Střední školy stavebních řemesel Brno – Bosonohy.

Vyrazili jsme v pondělí odpoledne kolem dvou hodin, do Brna jsme přijeli v sedm hodin a těšili se na další den. V úterý v deset hodin dopoledne začala soutěž. Nejdříve jsme dostali informace o průběhu celé akce. První úkol byl test odborných znalostí. Byl hodně náročný, ale zvládli jsme ho.

Po písemném testu nás odvedli do velké haly, kde jsme byli seznámeni s plány obkladů, které jsme v soutěži měli vytvořit. Úkoly byly zadány pro všechny týmy stejné. Plán obkladů byl velmi složitý, navíc jsme nesměli zkazit ani jednu obkladačku, neboť jsme jich měli na daný úkol přesný počet. Soutěžící pracovali vždy naprosto stejnou dobu se stejným plánem a materiálem. Práce na projektu pokračovaly ještě celý další den. Zadání bylo velmi náročné a práci jsme nestihli dodělat, stejně na tom však byla i další družstva.

Komise hodnotila množství odvedené práce, nejdůležitější

však byla její kvalita. Po zhodnocení byly vybrány nejlepší tři dvojice obkladačů v České republice. My jsme se umístili na druhém místě. Při následném slavnostním zakončení celé soutěže jsme kromě ocenění dostali také náradí a pracovní pomůcky.

Návštěva Lakomce

Třídy 2. MA a 2. MP v rámci českého jazyka a literatury navštívily Klicperovo divadlo v Hradci Králové. Zhlédli jsme představení pod názvem Lakomec. Lakomec je klasická komedie od francouzského spisovatele Moliéra. Tato hra je pojmenovaná po hlavní postavě: Harpagon byl lakomý vdovec.

Zajímal se pouze o své peníze, byly pro něho důležitější než rodina. Jeho životní motto: A já, já půjdu za svou milovanou pokladničkou. Harpagon má dvě děti. Dceru Elišku a syna Kleanta. Harpagon představuje záporného hrdinu, neboť je velmi chamtivý a sobecký. Ve hře dále vystupuje Anselm, nesmírně bohatý stařec, ale ve skutečnosti je i štědrý a dobrosrdečný. Anselm je tedy protipól Harpagona a ve hře představuje dobro. Divadelní hra Lakomec je tak oblíbená především pro trvalou aktuálnost chytlavého příběhu, který mě hned na začátku vtáhl do děje. Vedle hlavního tématu peněz

a chamtivosti mě zaujal také milostný trojúhelník hlavních postav. Líbily se mi i další situace, například dialogy se satirickým nádechem. Hereckými

výkony a hudbou pod vedením režiséra Michala Háby se stala inscenace nezapomenutelnou.

Pepa Vognar (3. MA)

Poslední přání

Maturitní ročníky se v Kulturním domě Adalbertinum v Hradci Králové zúčastnily anglického divadla. Představení neslo název The last wish

a uvádělo ho Divadelní centrum Zlín. Ačkoliv název Last wish zní trochu pesimisticky, je to představení humorné. Vychází ze hry Jana Wericha „Král

měl tři syny“, avšak v upravené verzi. Hlavní hrdinové v příběhu navštívili různá místa, např. jednotku intenzivní péče, automobilový závodní okruh a českou hospodu.

Divadelní představení v anglickém jazyce mají žákům pomoci k lepšímu porozumění anglického jazyka a zároveň jako příprava k maturitní zkoušce. Během představení bylo k vidění mnoho vtipných scének, ale i několik nudnějších pasáží. Přesto se nám divadlo líbilo.

Adaptační kurzy

Jako na většině středních škol se i na Vocelovce pořádají adaptační kurzy, aby se žáci prvních ročníků lépe poznali a stmelili. Naše adaptační

kurzy se konaly na Dračí Skále u Králík.

První den byl velice akční a zábavný, hráli jsme různé hry, poznávali se a dováděli. Večer, když se setmělo, povídali jsme si strašidelné historky, u kterých jsme byli napjati až do samotného konce příběhů.

Vyprávění připravilo tu správnou atmosféru pro hru na vraha, která se odehrávala celá v tmavých prostorách budovy. Mezi námi se pohyboval vrah,

speciálním dotykem vraždil. Jakmile někdo objevil mrtvolu, začalo vyšetřování.

Druhý den jsme plnili další typy aktivit, které nás bavily stejně jako ty předešlé, ale mezi všemi mám svého favorita: nepřekonatelnou hrou bylo dobývání hradu s luky a šípy. Hra

je skutečně nezapomenutelná.

Poslední dopoledne jsme využili k balení a úklidu a také jsme

hodnotili průběh adaptáku a jeho přínos. Naše hodnocení bylo kladné, kurz jsme si užili všichni (až na člověka se zraněným kotníkem) a myslím, že většina by klidně jela znovu.

Lukáš Klouček (1. MP)

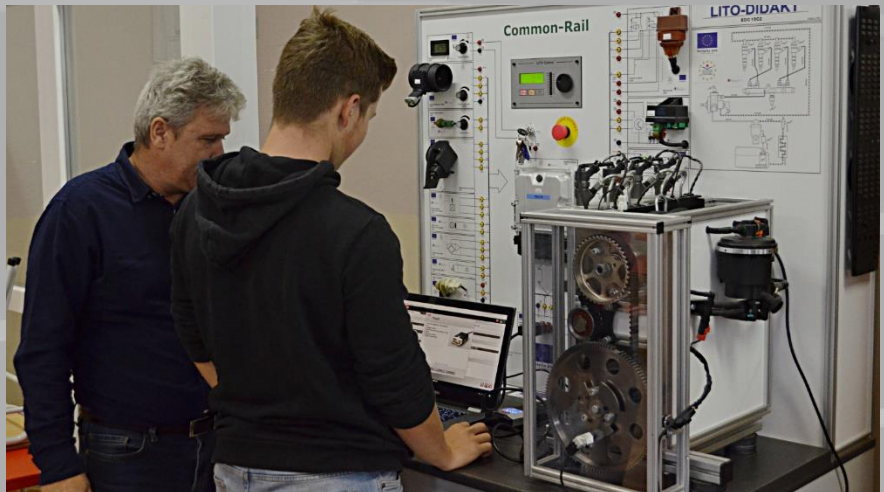
Česko – slovenská spolupráce

Banská Bystrica je partnerským městem Hradce Králové.

Zároveň se Spojená škola Banská Bystrica stala před deseti lety partnerskou školou

SOŠ a SOU Vocelova Hradec Králové.

Na pozvání ředitele Spojené školy Banská Bystrica se v září žáci z Vocelovky vydali do této

školy na stáž. Deset autotroniků z 3.MA v době od 16. – 20.

září 2019 pobývalo v Banské Bystrici a ve Spojené škole se zúčastnilo teoretického vyučo-

vání i praxe. Stáž byla financovaná z grantu Královéhradeckého kraje, částečně přispívala škola a částečně i žáci.

Spojená škola Banská Bystrica s pomocí SOŠ a SOU Vocelova Hradec Králové zaváděla ve své škole obor autotronik, žáci

z Hradce Králové byli tedy zvědaví, jak se na Slovensku teď jejich obor učí. Navštívili několik tříd, kde právě probíhala výuka odborných předmětů, celé jedno dopoledne nakukovali svým slovenským partnerům přes rameno při odborném výcviku.

Při každé stáži je také velmi důležité seznámit se s novými lidmi, navázat přátelství, poznat kulturu, přírodou a historií místa. Učitelé z partnerské školy pro žáky z Vocelovky připravili na každé odpoledne a večer velmi zajímavý program. Žáci se při procházce Banskou Bystricou seznámili s historií města, úžasnou přírodou poznali při výletu na Chopok, třetí nejvyšší horu v Nízkých Tatrách.

Týden velmi rychle utekl a stáž byla u konce. Žákům Vocelovky to však nemuselo být líto, neboť již v říjnu se se svými novými kamarády opět setkali.

Slovenští žáci přijeli na fotbalové utkání. Místa zápasů si školy pravidelně mění. Pro žáky z obou škol je to velmi oblíbená akce, protože si mohou poměřit síly a zároveň si vyzkoušet, jak se jim hraje v cizím prostředí.

Velmi důležitá byla pro obě školy další říjnová akce. V rámci programu Erasmus přijeli žáci ze Spojené školy Banská Bystrica do Hradce Králové a dva týdny se s žáky Vocelovky účastnili vyučování odborných i teoretických předmětů a praktického vyučování. Tyto výměnné akce žákům i učitelům pomáhají seznámit se s novými metodami výuky a uplatnit je i v jejich školách.

Den pro vás 2019

Vocelovka, jako každoročně v září, připravila pro žáky devátých tříd základních škol velmi oblíbené soutěžní dopoledne „Den pro vás“. Desátý ročník této tradiční akce, letos konaný 13. 9., přivítal 376 žáků ze 13 základních škol. Celkem 152 žáků v 38 družstvech soutěžilo v různých disciplínách,

poměřili se soutěžícími z dalších základních škol. Hned na začátku, v garáži číslo 1, si žáci připadali jako na závodech Formule 1. Jejich úkolem totiž bylo vyměnit na čas pneumatiky. Na stanovišti 2 čekaly na účastníky elektro stavebnice. Na trojce učitelé připravili ma-
lou STK a soutěžící zde plnili

žáci Vocelovky s učitelem odborného výcviku. Další stanoviště také patřilo stavařům a soutěžící zde z obkladaček sestavovali mozaiku. V posledních dvou disciplínách si žáci zahráli nejen na „Kutíla Toma“, ale i na policisty při policejní kontrole automobilů.

pro dalších 224 účastníků byly připraveny zajímavé aktivity. Hned po zápisu si jednotlivá družstva a skupinky dětí převzali studenti z Vocelovky, kteří byli po celý den jejich průvodci a o své svěřence se pečlivě starali.

Pro soutěžní týmy bylo připraveno osm stanovišť, kde si účastníci vyzkoušeli své znalosti a dovednosti a zároveň se

úkoly související s kontrolou vozidla. Stanoviště 4 neslo název Kudy a kam teče voda. Tato soutěžní disciplína byla velmi reálná, protože bylo třeba zapojit potrubí na skutečný přívod vody a voda nesměla nikde prosakovat. Úkol na pětce byl letos úplně nový. Děti měly sestavit model rozhledny ze dřeva tak, jako by ji ve skutečnosti stavěli opravdoví tesaři. Model v rámci výuky připravili

Ani nesoutěžící se nenuřili. Po celé škole pro ně byla připravena stanoviště, kde se zajímavým způsobem seznamovali s obory vyučovanými na Vocelovce i s životem školy. Hravým způsobem se dozvěděli, kde všude žáci z Vocelovky byli na zahraničních stážích, hlavu si potrápili při řešení úloh výrokové logiky na počítačích. Přitažlivý byl i trenážér pro osobní a nákladní automobil.

Velkou atrakcí pro všechny zúčastněné byl soutěžní závod koloběžek na školním dopravním hřišti a soutěž v ovládní robotů M-bot.

Aby pedagogům, kteří své žáky doprovázeli, nebylo líto, že soutěží jen žáci, bylo i pro ně připraveno pět soutěžních stanovišť. Na тренаžeru si všichni vyzkoušeli schopnost řízení

motocyklu, při Vocelovském pexesu prokázali svou schopnost postřehu a soustředění, v učitelském testu si prověřili

svůj důvtip a znalosti. Sportovní dovednosti pak mohli prokázat při kuželkách a šipkách.

Po skončení všech disciplín byly vyhlášeny výsledky z hlavních soutěží. V soutěži družstev první místo obsadili žáci ze ZŠ Štefánikova Hradec Králové. V soutěži M-botů vyhrál žák ze ZŠ Opatovice nad Labem. Ve

velmi dramatické soutěži koloběžek patřilo vítězství základní škole z Hořic. A v soutěži pedagogů si nejlépe vedl pan

učitel ze ZŠ Pouchov.

Výherci si za své výkony odnesli poháry a medaile, všichni pak za své snažení dostali upomínkové předměty. Ceny pro výherce věnovala i firma PORSCHE Česká republika s.r.o. Všichni účastníci akce obdrželi v rámci preventivních aktivit od společnosti BESIP reflexní předměty. Celou akci podpořilo město Hradec Králové a Královéhradecký kraj.

Ačkoliv se letošního Dne pro vás zúčastnilo přesně o sto žáků více než v loňském školním roce, vše se perfektně povedlo. A všichni již nyní očekávají další ročník, který přinese i některé inovace – určitě se bude na co těšit.

Rafty mezi mosty

Nový školní rok sotva začal a naši žáci se zúčastnili tradičního raftového závodu středních škol s názvem „Mezi

mosty“. Studenti tříd oborů „MP“ napříč ročníky dali dohromady tři posádky, které v konkurenci 26 raftů rozhodně nepropadly. Rafty s osazenstvem ze 2. MP a 3. MP se shodným časem podělily o

9.– 10. místo a mazáci ze 4. MP skončili na 13. – 14. místě. Děkujeme jim za reprezentaci školy a věříme, že příští ročník se nám podaří zvládnout zase o trochu lépe.

Nejdřív práce, potom zábava

Žáci prvních ročníků na naší škole od září 2016 jezdí na Dračí skálu v Horní Orlici na adaptační pobyty. Tentokrát však na toto místo žáci loňské 1.MA a 2.MA zavítali i na školní výlet. Jejich třídní učitelé pro ně však připravili překvapení.

Ahoj Milane, v červnu jsi byl se svojí třídou na výletě. Kam jste jeli?

Ahoj Renčo, ano byli jsme společně s třídou paní učitelky Federselové na Dračí skále. Dalo

by se tedy říct, že jsme se vrátili na místo činu. Cestou tam jsme ještě podnikli exkurzi na přečerpávací elektrárnu Dlouhé Stráně.

Proč jste byli na exkurzi?

Zařadili jsme ji jako povinnou součást výletu a také jako velmi zajímavé zpestření naší cesty. Můžu ještě prozradit, že jsme díky tomu získali finanční prostředky z projektu IKAP na zaplacení autobusu.

Nejdůležitější část vašeho pobytu ale byla Dračí skála, že? Jaký jste měli program? Bylo to stejné, jako na adaptačních kurzech?

Ano, „naše“ stará dobrá Dračí skála... Program jsme vymýšleli ve spolupráci s instruktory Honzou a Tondou s půlročním předstihem tak, aby byli žáci spokojeni a zažili něco nového a neočekávaného. Takže ano i ne. Část programu byla podobná adaptačním kurzům – oblíbené dobývání hradu, la-

sery, apod. a druhá část byla překvapení (tedy měla být...). Na záky čekal boj o přežití v lese.

Opravdu jste strávili noc v lese a museli bojovat o jídlo? Jak to tvoji žáci zvládali?

Opravdu to tak bylo 😊 Kluci pouze věděli, že si mají s sebou vzít věci do přírody (pořádné boty, nepromokavé kalhoty a bundu, spacák, baterku a energetickou tyčinku). Každá

třída potom ještě před odchodem do lesa dostala 10 l vody na pití, trochu jídla, sekeru a pilu na dřevo. A samozřejmě lékárníčku. I když já jsem navrhoval, vrátíme se pro ně později 😊.

V lese nejdříve proběhlo krátké školení o zásadách přežití v přírodě a seznámení s úkoly, které budou muset třídy plnit, aby získaly další jídlo. Příprava tábořiště, správně udělané ohniště, postavení přístřešku, výroba loučí - za to všechno zís-

kávali kluci zlaťáky a za ty potom nakoupili u instruktorů zá soby na uvaření večere (brambory, fazole, špekáčky).

Jak se vám vstávalo? Nebyla vám v noci zima? Jaké bylo počasí?

Počasí vyšlo dobře, proběhlo jen pár dešťových přeháněk. Zima snad v noci nikomu nebyla a pokud ano, mohl se ohřát u ohně, který kluci udržovali celou noc, kdy se střídali

při hlídkách. Ráno se vstávalo dobře, byl krásný den, svítilo sluníčko a voda v potoce byla nádherně studená, takže nás to velmi rychle probralo. Teda aspoň ty, kteří se ráno umyli...

Jak se výlet tvým žákům líbil? Nebyli rozmrzelí z toho, že museli strávit noc venku a navíc dělat všechny ty různé věci, na které většinou nejsou zvyklí?

Z reakcí kluků si myslím, že se jim výlet líbil moc. Určitě jsem neviděl nikoho rozmrzelého, a pokud ano, tak to nebylo tím, že museli strávit noc v lese, ale protože se tak tváří vždycky. A dělat věci, na které není člověk zvyklý, je vždycky dobrá zkušenost. Z některých otázek

a reakcí jsem pochopil, že si někteří alespoň uvědomili, že když jednou vynechají večeři nebo snídani, tak nezemřou hladu. A nebo, že jídlo neroste v ledničce...

A jak ses s nocí pod hvězdami a životem v lese vyrovnal ty?

Já výborně, v lese rád trávím volný čas. Tedy ne, že bych tam

přespával, ale chodím, respektive běhám si tam odpočnout... Každému to doporučuju, hlavně po ránu. A noc pod hvězdami je vždycky krásná.

Děkuji za rozhovor a přeji tobě i tvé třídě další tak zajímavé výlety.

Stejné místo, jiní lidé

Velkým přáním třídy 1. MI bylo podívat se znovu na Dračí skálu, kde prožili svůj adap-

cesta proběhla bez problémů a odpolední hry byly přijaty s velkým úspěchem. Hlavní

tační kurz. A tak třídní učitel svým svěřencům vyhověl a předposlední týden jsme se přidali k plánovanému výletu tříd 1. MA a 2. MA.

bod programu však nadešel až k večeru. Žáci vybaveni pouze oblečením do přírody a spacáky vyrazili do lesa. Zde se nejprve dozvěděli informace o

pobytu v přírodě, o zásadách chování v lese, základní poznatky nutné pro nouzové přežití – příprava ohniště, provizorního tábořiště pro více lidí, zacházení se sekyrkou, poskytnutí první pomoci pomocí provizorních prostředků či příprava jídla.

A pak se vše zkušelo „naostro“. Vyráběli přírodní louče, které prodávali, a za vydělané peníze nakupovali potraviny k večeři a snídani. A tak strávili noc v lese.

Druhý den dopoledne, poté, co si uvařili snídani a zlikvidovali všechny stopy své činnosti, se vrátili na základnu, kde si užívali dalších zábavných aktivit.

Report od Baťova kanálu

Ložská třída 1. MP jela na výlet do Strážnice v Jihomoravském kraji, který pro ni zorganizoval třídní pan učitel František Smitka. Druhým dozorem se stala paní učitelka Radmila Nováčková.

Cestování

Z Hradce Králové jsme odjžděli v 7:31 a do Strážnice dorazili v 11:22. Došli jsme do campu a tam se zabydleli. Návrat z výletu začal v 10:42 opuštěním Strážnice. V Hradci Králové jsme byli v 14:23. Na cestě tam i zpět jsme měli přestupy v Pardubicích, ve Starém Městě u Uherského Hradiště a ve Veselí na Moravě.

Ubytování

Ubytování jsme byli v campu Strážnice, v malých chatičkách pro 4 lidi. Dva bydleli hned za vchodovými dveřmi, kde byly umístěny postele, stoleček, židle a pár skříňek. Další dva spali v podkroví, kde byly malé postýlky a dvě skříňky.

Strava

Dostávali jsme každé ráno snídaní, jednou to byl obložený talíř, jindy sladké pečivo nebo třeba párky. K obědu byla tradiční česká strava. Na dva dny byl připraven obědový balíček, protože jsme pobývali mimo Strážnici. K večeri jsme si pochutnali třeba na smaženém květáku nebo omáčce s rýží. Jídla nám chutnala. Taky jsme

měli k dispozici otevřený bufet či jsme nakupovali ve městě.

Koupaliště

Camp měl samozřejmě i koupaliště. Jediné, co nám vadilo, že camp a koupaliště byly odděleny a vstup na koupaliště se platil zvlášť. Cena koupaliště

Let, ve kterém je možné objednat prohlídku a jít se podívat, jak se vyrábí letadla, a získat další informace z tohoto oboru. Ve Strážnici také najdeme skanzen, velmi oblíbené jsou projížďky po Baťově kanále.

byla do osmnácti hodin 50 Kč. Byl zde jeden velký bazén s pár skokánky, jeden dětský bazének a tobogán.

Okolí

V obci Strážnice je malý zámek vedle moc pěkného campu. Ze Strážnice se dá jet třeba do Kunovic, kde se nachází muzeum letadel a podnik

Shrnutí

V campu se nám líbilo, bylo v něm příjemně a na koupališti ještě líp. Sice nás trochu sužovaly vysoké teploty a nesku-tečné množství komárů, ale i tak jsme si to všichni užili.

*Nikola Kriegelová,
Alice Dušková (2. MP)*

Jsme výjimeční – rozhovor s Janem Juštou

K zimním sportům neodmyslitelně patří bruslení. A také hokej, který v naší republice patří mezi hráči i diváky k nejatraktivnějším sportům. Někdo hraje hokej doma na zamrzlém rybníku, někdo na profesionální úrovni. Mezi juniorské profesionály patří i žák 3. D Jan Jušta.

Ahoj Honzo, pokud jsem dobře slyšela, hraješ hokej. Hraješ ho jen pro zábavu nebo je v tom něco víc?

Ano, hraju hokej na profesionální úrovni za Mountfield Hradec Králové.

To je úžasné. Jak ses k tomu vlastně dostal?

Začal jsem hrát ve třech letech v Třebechovicích, kde od narození bydlím.

Od tří let hraješ? To jsi začal strašně brzo. Kdo tě k tomu přivedl?

Táta mě ve třech letech přivedl na zimní stadión a začal jsem se učit bruslit. Pořádně bruslit

jsem se učil zhruba dva roky, ale v pěti letech jsem už byl schopný normálně trénovat. Po roce tréninku jsem začal hrát zápasy na malém hřišti.

Hrál jsi v Třebechovicích dlouho? Jak dál tvoje hraní pokračovalo?

V Třebechovicích jsem hrál do

sedmé třídy. Potom mě trenér z Mountfieldu Hradec Králové viděl hrát a nabídl mi účast na trénincích v Hradci. Po několika trénincích jsme se domluvili, že bychom o přestupu do Hradce mohli podepsat smlouvu. Tam jsem začal hrát žákovskou ligu. Jelikož jsem měl dobré výsledky, bylo řečeno, že ačkoliv na to ještě nemám věk, budu trénovat a později i hrát Eliot Extraligu mladšího dorostu, což pro mě byla nejen změna, ale hlavně obrovská zkušenost.

Jaké bylo pokračování tvé hokejové kariéry?

V sezóně 2016/2017 jsem svým věkem pod mladší dorost už spadl a hrál jsem pravidelně Eliot Extraligu mladšího dorostu. V sezóně 2017/2018 jsem byl stále ještě v mladším dorostu, ale tato sezóna byla velice úspěšná. Vyhráli jsme

mistrovství České republiky Eliot Extraligy v Ostravě. Já sám jsem se v této sezóně stal nejlepším střelcem našeho týmu. Po tomto úspěchu jsem byl nominován do národního týmu České republiky.

Tvoje úspěchy byly na tvůj věk opravdu pozoruhodné. A jak je to v dnešní době?

Teď už druhou sezónu hraju DHL Extraligu Juniorů. Do toho mám střídavé starty do A-týmu SK Třebechovice, kde hraju s dospělými hráči.

Jak už jsem říkala, tvé úspěchy jsou na tvůj věk pozoruhodné. Jistě však nejsou zadarmo. Jak probíhá tvoje příprava?

Moje příprava se skládá z každodenního trénování i několikrát za den. Dvakrát týdně máme ranní trénink na ledě a každý den odpolední trénink na ledě a zároveň v posilovně.

Ranní trénink začíná v šest hodin ráno a trvá něco přes hodinu. Odpolední tréninky jsou hodina na ledě a hodina v posilovně.

To je obrovská zátěž. Opravdu to obdivuji. Hrál jsi už někdy na mezinárodní hokejové scéně?

Asi dva roky zpátky jsem byl na tři týdny ve Švédsku, kde jsem

poznal úplně jiný styl hry.

A kde ještě hraje?

Hrajeme po celé České republice, zároveň však dvakrát ročně jezdíme hrát do Salcburku, protože tým Salcburk hraje DHL Extraligu Juniorů jako my.

Jak vidíš svoji hokejovou budoucnost?

Nikdo neví, co bude. Může přijít jeden náraz na mantinel a může být konec mé kariéry. A také může přijít agent, který úplně změní můj život. Zatím chci hrát v Hradci Králové a snažit se probojovat do národního týmu.

Děkuji ti za rozhovor a v další hokejové kariéře ti přeji hodně štěstí.

Není obrana jako obrana

Většina lidí se věnuje nějakému koníčku, ale ne vždy se podaří najít to pravé hobby hned na poprvé. Je zapotřebí vyzkoušet vícero činností, než u některé zakotvíme srdcem i duší na trvalo.

Už od malička jsem měl rád sport, asi v 5 letech jsem se dostal na tréninky karate, měl jsem činnost, byl jsem spokojený. Když jsem byl ve 4. třídě, přestěhovali jsme se do malé vesničky Pohřebačka u Opatovic nad Labem. Zdejší kroužek sebeobrany mě ale svým vedením a zaměřením na teorii pří-

liš neuchvátil. Nabízel se mi jako alternativa fotbal, který mě nezajímal nikdy. Abych lépe poznal své nové bydliště, procházel jsem jím a jednou

jsem si všiml, že máme za domem nějaké hřiště. Začal jsem tam chodit častěji a pozoroval, co se tam hraje, a nově poznáný sport mě začal zajímat. Byla to házená.

O spoustu věcí v životě se po-

stará náhoda – náš soused házenou trénoval. Sebral jsem odvahu a zeptal se, jestli si to můžu taky zkusit. Každý začá-

tek je těžký, ani moje házená nebyla výjimkou. Musel jsem nejdřív pochopit pravidla a pak už jsem trénoval a trénoval a postupně se dostával víc a víc

do hry. Nejvíc mě bavilo, že se hraje rukama a že nad míčem mám větší kontrolu než třeba u fotbalu. Zlepšoval jsem se a začal hrát závodně.

V Opatovicích jsem prošel téměř všechny kategorie, mla-

dší žáky, starší žáky, dorost i muže B, byl jsem na postu obránce u zisku tří zlatých a jedné stříbrné medaile, docela jsem

se za 6 let házenkářské kariéry vypracoval. Do týmu „A“, tedy do toho lepšího bych se dostal odhadem tak za pět let, musel bych např. svalově zesílit.

Měl jsem najednou pocit, že „přešlapuji“ na místě, pořád dokola to samé, házená mě loni přestala naplňovat. Navíc se objevily i další okolnosti, které mě dovedly k rozhodnutí, že s házenou skončím. Několik spoluhráčů z týmu po neshodách s trenérem odešlo, v sestavě zůstalo jen několik málo náhradníků, ale v utkáních nás prakticky nestřídali, protože my jsme podávali lepší výkony. Byl jsem vyčerpanější, unavenější a asi čtvrt roku jsem porovnávala pro a proti. Navíc jsme se příliš neposouvali dál, předem jsme tušili, který tým porazíme, a dokonce jsme před utkáním odhadli i výsledek. Hostoval jsem sice při Superpoháru v Krčíně u Mladé Boleslavi, ale na pravidelné tréninky a dojíždění je to příliš daleko.

než karate, které se počítá na body, ale reálnému boji se příliš nepodobá.

Krav maga oproti karate učí na prvním místě ne útočit a likvidovat soupeře, ale soustředí se na sebeobranu. Ukazujeme si

tím jsem nedosáhl ani na základní pás, ale nemůžu chtít po dvou měsících zázraky. Co se naučím, uplatním minimálně při brigádě – jsem pracovník security.

Nebojím se, že bych s tímto

všechny možnosti, jak by nás mohl útočník napadnout, a tré-

sportem seknul jako s házenou, tady je pořád kam postu-

Ale protože jsem se chtěl hýbat, hledal jsem nějakou náhradu za házenou. Na akci Den sportu se prezentovala izraelská praktická sebeobrana – KRAV MAGA (KAPAP). Vzpomněl jsem si, že jsem kdysi dělal karate a od letošního září jsem přešel na toto bojové umění. Líbí se mi mnohem víc

nujeme, co ve kterém případě dělat. Tréninkem se mi zlepšuje kondička, přestože základy jsem už měl, zrychlují se reakce a samozřejmě se trošku rovná sebevědomí. S trochou nadsázky můžu říct, že cíl mi zůstal – hrál jsem v obraně a teď se bráním 😊. Pomýšlet na závody je ještě předčasné, za-

povat, rád se časem podíval na nějaký závod a dokážu si představit, že bych v budoucnosti sebeobranu trénoval. Našel jsem v ní seberealizaci a jsem přesvědčen, že má opravdu smysl a je využitelná v běžném životě.

Daniel Harasim (2. MP)

Praktické postřehy teoretiků

V „praktickém“ okénku“ tentokrát dostali prostor naši „pedové“, kteří praxi nezažívají jako ostatní obory pravidelně

každých 14 dní, ale pouze jedinkrát za celé studium, a to po dobu tří týdnů ve třetím ročníku.

Jakub Š.:

Praxi jsem si našel sám v menší firmě v Lázních Bělohradě. Byl jsem naprosto spokojen, každý den jsem „si čuchnul“ k trochu jiné práci, měl jsem možnost porozhlédnout se po celém areálu, od kanceláří až po sklad, neobešel jsem se bez komunikace s lidmi, a to jak v českém, anglickém i německém jazyce. Praxe je samozřejmě něco jiného než teorie ve školní lavici a dokázal bych si představit svou budoucnost ve zvolené firmě.

Standa:

Dostal jsem se do firmy LogEx logistic, a bez ohledu na to, že jsem jen praktikant, obdržel jsem služební telefon. Nejspíš proto, že komunikace po telefonu byla má hlavní činnost, kromě práce na počítači. Obvolával jsem dopravce ohledně nakládek a vykládek a sháněl jsem volná vozidla. Kromě toho jsem dělal vše, co bylo potřeba, např. zásoboval tiskárny papírem.

Nikola M.:

Pracovala jsem v CS Cargo, a.s. v Jičíně. Nejprve jsem asistovala na personálním oddělení a seznamovala se s chodem firmy, pak jsem zakotvila v kanceláři na likvidaci jízd. Řidiči, kteří právě dokončili svou jízdu, nám nosili doklady od provedených přeprav (nákladní list CMR, účtenky

z čerpacích stanic aj.). Seznámila jsem se docela důvěrně s programem LODiS – spediční deník, který se týká logistiky, spedice, dopravy, účetnictví.

David Ž.:

Pro svou souvislou praxi jsem si našel firmu Autodoprava Blažek v Zaječicích u Chrudimi. Firma se zabývá nejen dopravou, ale mají i pneuservis, prodej či pronájem přívěsů a provádí i přípravu automobilů na STK. Vzhledem k oboru, jaký studuji, nebylo moje místo

pouze 20 kilometrů a stal se účastníkem dopravní nehody, kterou naštěstí nezavinil. O podobných událostech, které komplikují plynulost a rychlost vyřizování zakázek, se ve skriptech člověk příliš nedočte. Nejvíc mě bavilo sledovat řidiče a průběh jejich jízdy.

Dominik:

Tři týdny školních praxí jsem strávil v Dopravním podniku města Hradce Králové, zajišťujícím městskou hromadnou dopravu, zájezdové dopravu

cestujícímu vůbec nedochází.

Eliška:

Pracovala jsem v CDS Náchod nejdříve v oblasti nákladní dopravy, poté jsem se dostala k dopravě osobní. Mým úkolem bylo plánování tras, vyplňování stazek (záznamy o provozu vozidla, stavu tachometru, čerpání pohonných hmot). Důležité bylo správně vyplňovat formuláře a hlavně nebát se mluvit anglicky. Bez znalostí tohoto jazyka bych domluvila sotva polovinu zakázek. V praxi

v dílně, ale pracoval jsem v kanceláři, převážně u počítače. Hned během prvního týdne jsem se nachomýtl k velmi zajímavým událostem, které bylo potřeba vyřešit. V úterý odjely do Belgie 2 špatné palety, do nového kamionu nám naboural cizinec a ve čtvrtek mi přidělili řidiče vnitrostátní dopravy. Ten ujel

nebo autoškolu. Postupně jsem vykonával několik funkcí, asistoval jsem vedoucímu MHD, pracoval jsem jako referent jízdních řádů i dispečer, účastnil jsem se obchodních jednání, a dokonce jsem měl tu čest působit i přímo v terénu. Uvědomil jsem si, že zajišťování MHD není nijak jednoduchá záležitost, což běžnému

jsem si mohla ověřit a zdokonalit také znalosti z ekonomiky, neboť jsem se dostala i k fakturaci. Praxe mi přinesla mnoho nových zážitků a uvědomila jsem si, že se člověk musí naučit správně a rychle rozhodovat.

Divadelní představení Finský kůň

Vtipná a místy trochu drsná hra současné finské autorky o

lidech, kterým se zatím nic nepovedlo, ale stále se snaží odrazit od dna. Premiéra proběhla na hlavní scéně Klicperova divadla 1. června 2019. Odehrává se na finském venkově na začátku 21. století. V malém stavení žijí tři generace. Žijí spolu, protože nemají na výběr. O soukromí se nedá

mluvit a jsou v neustálém střetu, protože stěny jsou velmi tenké. Každý má svá drobná přání a radosti. Lassi se snaží zbohatnout, Aili se s ním rozvedla, ale stále mu vaří a zavírá oči před jeho nočními aktivitami. Máti nevěří bankám, a tak peníze na pohřeb schovává v mikrovlnce. Mervi spí s Lassim, nikdo ji nechápe, i když chce s každým vyjít. Kai je motorkář, touží si koupit motorku. Jaana má problém s postavou, se školou a rodiči a KK, její nejlepší kamarádka, má strach ze své popletené matky, kam nakreslí hákové kříže. Postavy jsou všechny výrazné

typy. Je to inteligentní a zábavná hra. Z vesmíru je všechny pozorují výzvědné satelity. A co je vlastně finský kůň?

